

XXVIII. Letnik.

Štev. 2.

1932. februar 8.

Vrednik i izlajateo

KLEKL JOŽEF, vp. plebanoš v Črnavcih, Slovenska Krajina.

PETER DOHAČIN, 1924.

Tisk Prekmurske Tiskarne. Za tiskarno odgovoren Hahn Izidor v Murskoj Soboti.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečen list. Izbaja vsaki mesec 8. na spomin pidesetletnice razglasenja verske listine od Marijinoga navtepenoga poprijetja l. 1904. dec. 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok danl.

Vrečuje i izdava ga z dovolenjom višje cerkvene oblasti

REKEL JOŽEF, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

I. Cena v Jugoslaviji na skupni naslov, če najmenje pet komadov hodi na eden naslov: na mesec eden dinar, ali 12 dinarov na leto. Z tov naročninov je z ednim poštnina za kalendar Srca Jezušovoga tudi plačana. Za to naročnino dobi vsaki naročnik mesečno nalepom papiri 20 stranski Marijin List, na konci leta pa veliki kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto.

Cena na posameznal naslov, če na eden naslov hodi menje kak pet komadov, je 15 Din. na leto. Za to ceno dobi naročnik poleg mesečnoga Marijinoga Lista ešče kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto na konci leta.

II. Cena v inozemstvu, to je prek mej Jugoslavije je: z Novinami i mesečnim detinjskim listom: „Marijkinim Ogračekom“ letno 100 Din. Kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“, dobi vsaki naročnik na konci leta brezplačno i poštnine prosto. Če se pa prek mej Jugoslavije samo Marijin List naroči, je cena toga za kalendarom Srca Jezušovoga, „Marijkinim Ogračekom“ i knjižicov „Priprava na srečno smrt“ 40 Din. na leto poštnine prosto.

Naročnina se mora protl naprej plačuvati: doma mesečno, iz inostranstva pa do konca marca vse!

Važno za domače naročnike, šteri majo na skupni naslov naročen Marijin List! Naročniki, ki majo v Jugoslaviji na skupni naslov naročen Marijin List, če si naročijo vsi iz vsej far, nesamo iz edne, tudi Novine, dobijo vse naše spise: Novine, Marijin List, Marijkin Ograček, kalendar Srca Jezušovoga i „Pripravo na srečno smrt“ za 30 Din. letno, to je na mesec njim pride za plačati samo 2 Din. 50 par. Najmenje 5500 bi pa moglo biti takših naročnikov.

Marijin List je priloga Novin. Marijkin Ograček pa priloga Marijinoga Lista.

Podobe, žisle, dobre knige.

Naročnikom naznanjamo, da njim poskrbimo podobe, križe, rožnovence, svetinjske, molitvenke i vsakovrstne dobre knige po najnižšoj ceni. Vse, ka naročijo, tudi blagoslovimo, samo naročena reč mora mej naprej določenoga lastnika. Blagoslovljene reči se naimre ne smejo tržiti. Čisla blagoslovimo na križarske i dominikanske odpustke, križece na popolne odpustke za srečno smrtuo viro i na odpustke za križno pot.

Dari.

Naročnikom naznanjamo, da če majo kakši dar kama poslati, kak na misljone i druge dobrovolne namene, naj dare izročijo našemi uredništvu, mi vse brezplačno naprej pošlemo i ne računamo nikše poštnine. Na našoj položnici nam lahko pošljete notri vse dare i zapišite vsele gor, kam so namenjeni i na koj poslani dari.

Sv. meše.

Sprejmemo tudi sv. meše, kak večne meše Marije Pomočnice, večne meše za Celje, misijonske večne meše za Groblje, misijonske meše za družbo sv. Petra Klavera, sv. meše Marijine mešne zveze pa te odpošljemo vse naprej, ka našim naročnikom olejšamo te poseo. Domače tibe meše se tudi jemljejo po predpisih 10 Din za edno.

Naroča, piše i pošilja se vse na:

Vredništvo in uprava Mar. Lista v Črensovcih, Slov. Krajina, Jugoslavija.

Dari.

Na „Dom sv. Frančiška“ so darovali v dinaraj: Litar Ana Turnišče 10, Raščan Jožef i žena Turnišče za dete ka zras-te 100, Tompa Matjaš Črensovci 17 50, Düh Gejta Hotiza 18, Farkaš Bara Šafarsko Selo prosi moži za zdravje 10, Glavač Ignac Bednja 10, Raščan Marija nabrala v Nedelici 30, Neubauer Kata Beltinci 4, Škaper Treza Dolič v zahvalo, ka živinče srečno odala 10, Bokan Štefan i Marija, Škaper Frančiška, Lenarčič Karl i Lesič Štefan Dolič 6 nabrala Škaper Marija, Žižek Franc D. Bistrica 2, Horvat Eufemija D. Bistrica 2, Režonja Štefan Trnje 10, Gabor Orša Odranci v zahvalo za prijeti dar 3, Za krumple 700, Hajdinjak Lena nabrala v Odrancih 20, Škafar Matjaš sodni sluga v M. Soboti 40, Renda Plej Jožefa Črensovci 450, Grüškovnjak Davorin davč. uradnik D. Lendava 10, Gujtmán Cecilija v Satahovcih 3, Granfol Julia M. Črnci 4 50, Granfol Ana M. Črnci 2, Serec Julia M. Črnci 3 50, Gabor Jožef Črensovci 5, Ūroša Bara G. Bistrica 100, N. Borejci 1, Antolič Kata nabrala v Odrancih 23, Špilak Ana Brezovica 2, Šernek Marija M. Polana 12, Kocet Ana Nedelica 10, Raščan Verona Nedelica 20, Kustec Verona Hotiza prosi za vrnitev hčeri iz Amerike domo 10, Ftičar Kata Hotiza nabrala od 10 ludi po 10 Din. 100, Virag Ana Odranci prosi po sv. maloj Treziki za zdravje 10, N. N. Krajna III. rednica 100, N. N. Krajna prosi za zdravje 20, družina Marič Krajna 20, Gomboc Vilma Krajna 10, Vogrinčič Julia Krajna 10, Vidovič Marija Krajna 10, Šoštarec Marija Krajna 10, Klekl Ana Krajna 10, Bakan Jozefa Krajna 10, N. N. Krajna 10, Kreft Helena Krajna 10, Püvar Marija Sodišinci 10, Nemet Veronika Montevideo 52, Krumpli odni 230, N. N. Sobota 10, Stanko Ivan i Cigan Matjaš nabrala v Žiških 125, Žerdin Martin Žiški 5, prosa 85 kg. 93 50, N. Gančani prosi po Bl. D. Mariji i bl. Don Bosci zdravje deteti 10, N. Gančani prosi za deco 2, Legen Bara Noršinci nabrala od tretjerednikov 100, Koder Anton kralj. not. Sobota 50, Menciger Franc Dolnji Slaveči naj se počasti sv. Frančišek i sv. Anton 25, Büček Janoš Žiški 10, Fotivec Ivan Žiški 20, Horvat Anton župan Žiški 39, Bohnc Viktorija Žiški 5, Zver Oto Žiški 10, Kohek Treza D. Bistrica nabrala 8, Lončar Miška oslužbenec na marci Beltinci 10, njegova žena 10, hči Kata i Anica vsaka po 50 Din., Ferenček Marija Beltinci 10, Horvat Štefan Bratonci 10, Halas Martin Črensovci 30, v zahvalo sv. Frančiški i kak prošnjo za blagoslov šumsko društvo Ižakovci 55, Plej Jožef Črensovci 7, Zver Jožef Trnje 7, Doma Ferdinand Trnje 6, Kohek Treza nabrala v Dol. Bistrici 5, Obresti na ček. uradi 4 21, dovica Žunic Ivana i Sarjaš Marija z hčerjov Francikov Trnje poslala iz Francije 50, Kavaš Terezija Bjelovar 100, Dr. Josip Kočar apel. sod. Novisad 75, Obresti glavne knjige v Črensovcih 11.503 67, Brezovica: Raščan Štefan 2, Gerič Bara 4, Raščan Ana 4, Šömen Janoš 2, Horvat Matjaš 5, Balažič Jožef 4, Raščan Ana 2, Horvat Jožef 2, Raščan Bara 10, Špilak Jožef ki je nabirao 20 Din. — Oča sprot povrni vsem darovalnikom v obilnosti. — ODBOR.

XXVIII. Letnik.

Štev. 2.

1932. februar 8.

Zaročnica sv. Dūha.

Za 11. febr.

Vsa lepa si Marija, začetnoga zamazka nega na tebi.
(Cerkvena molitev.)

Sv. Dūh gleda pri Marijinom stvorjenji okoli po sveti i vidi povsod zamazke, povsod razdjanje smrti, nikde življenja na dūšaj. Njegovo bože oko se pa zdaj stavi na dūši edne device, na Marijinoj dūši i ves začuden spregovori i po njem sv. Cerkev, štero on vodi: Cela, vsa lepa si Marija, začetnoga zamazka, šteri je vsako dūšo zamazao, nega na tebi. Zato je postala zaročnica sv. Dūha, zaročnica, štero od vekomaj, še pred stvořenjom sveta zove: „Edna je golobica moja, popolno moja i Pašči se prijateljca moja!“ (Vis. pes. 4-14. 6-8). Dūh sv. se veseli Mariji, ar je ona najlepša dūša. Tak lepa je, da se njej celo čūdiva on. Veselimo se njej zato tūdi mi. Veselimo se njej, ona je naša mati. Marija, naša mati ne mela poprijetnoga greha, ne včinila nikšega niti najmenšega greha nikdar ne. Marija nepopolnosti i falinge ne samo ka ne poznala, nego vsikdar vse je v tistoj popolnost, v tistoj višini zvršila i opravila, kak je dober Bog želo od nje. Čūdna lepota! Vsi svetniki v svojoj dovršenoj svetosti neso bili skūpno tak lepi, kak ta zaročnica sv. Dūha v začetki svojega življenja. Cep je bila ona na vrehu človečega dreva, šteroga je zavolo zaslūženja Jezusa Kristuša, božega Sina, ki ga mela roditi, sama boža roka gojila i njemi dala rast i sad. Zato je tak lepi, da je od njega samo Bog lepši.

„O kak lepi je čisti rod v svetlobi, njegov spomin je večn, ar je spoznan pri Bogi i pri lūdej i je koronan i vekomaj obhaja zmago.“ (Modr. IV. 1-2.) Tak slavi Dūh sveti lepoto svoje zaročnice, Marijine nevtepene dūše. Veselimo se ž njim tūdi mi. Veselimo se, ka je naša mati tak lepa, tak draga, tak dopadljiva dobromi Bogi. Ž njov i po njej tūdi mi mamo dostop do njega, mi grešniki do Najsvetejšega. Veselimo se lepoti naše ljublene nebeske matere i z veselov dūšov ponavljamo reči naše lepe pesmi:

Lepa si lepa, roža Marija

Angelci lepo spevajo,

Tebe časti vsa nebeska držina

Tebe Marijo hvalijo.

To ž njimi tūdi mi spevlimo i hvalimo Marijo, mater predrago.

Bog nam odpusti grehe.

„Jaz sam, jas sam sam, ki doll zbrišem tvoje krvice za tebe volo i tvojih grehov se ne spomenem.“ (Is. 43. 25.) Ki mene šče pogübiti, tisti me nede opominao. či se približavam k ednoj globočini, štera me požre. Gospodni Bog je pa edno *veliko táblo obeso* pred globočino skvarjenja i na njoj je dao zapisati eto ostro opominanje: Človek, ne hodi po toj poti, ne približavaj se esi, ar tū je nezmerna globočina, štera te na veke požre; to je: človek, ne čini greha, ne hodi po poti greha, ar ta pot vu nezmerno jamo pekla pela, kde boš neprenosne moke trpo brez konca i brez olajšanja! Nadale Bog je pot greha s *trnjom z čemernimi kačami zasipao*, naj trnje smiča grešnika i čemerne kače ga naj grizejo, naj čüti britkost greha i naj se ga s tem bole ogible. Tak je Bog jasno dokazao, ka nas on nešče pogübiti, nego vse včini, vse na to obrača, naj nas od greha i skvarjenja nazaj drži i ležej zveliča. Ali človeča nespametnost i trdokornost! Vnogi človek proti božemi opominanji posili leti vu globočino skvarjenja, roke i noge si skrvavi na poti greha, peklenska britkost greha ga vudne i vnoči žge, pa itak greh čini! Dragi krščeniki! Ka ma činiti Bog s temi trdokornimi grešnikami? Jeli bar, pravično de sodo, či je niha, naj ido, kam po sili ščejo iti; či je niha, naj se pogrozijo vu globočino skvarjenosti, da sami to tak jako ščejo! Ali — o čüdo bože smilenosti! — Bog ne čini tak. Nego ta trdovratnost grešnikov ga na to nagible, ka naprej vzeme svojo *vsamogočnost i nastavi takše sredstvo*, štero grešnike vözdigne z globočine skvarjenosti. Tak je nastavo Bog sakrament pokore ali spoved, naj reši grešnike, šterih niti strah pekla, niti veselje nebes, niti britkost greha ne drži nazaj od greha. Več niti boža vsamogočnost nemre činiti za grešnike. Tū je nezkončano smileni Bog zadnjo i najvejšo probo včino na to, naj vse grešnike zveliča. I či se vnogi li skvarijo, boža smilenost odičeno stoji pred nami, na njo se nemrejo tožiti, ar Bog je vse prilike probao, naj lüdi zveliča; zato ki se skvarijo, so si z cela i jedino sami krivi.

Dragi krščeniki! To želem jas dnes dosegnoti; naj vi spoznate, *ka je svestvo pokore veliko delo bože vsamogočnosti i vrh bože smilenosti*; i naj si poleg toga spoznanja po svestvi pokore zveličanje zagvüšate.

1. Hodimo na Kalvarijo, gledajmo zadnje minute Zveličitela na križi. Ar ešče tū vu svojih nezmernih mokaj je Jezuš edno imenito svedočanstvo dao za to, ka On zaistino vse proba, naj more grešnike zveličati. Sv. Lukač evangelist piše, ka je eden razbojnik, šteri je poleg Jezuša križani bio, tüdi blazno njega; ali ov razbojnik ga je pokarao govoreči: „Pa se ti tüdi ne bojiš Bogá, kda spodobno kaštigo trpiš? I midva po pravici trpiva, ar vzemeva, ka sva si zaslužila; ali te je nikaj hüdoga ne včino. I pravo je Jezuš: „Gospodne, spomeni se z mene, gda vu tvoje kraljestvo prideš“. I Jezuš je pravo njemi: „Zaistino, velim tebi, ešče dnes z menov bodeš v paradižomi.“ — Gle-

dajte dragi krščeniiki to čüdo bože smilenosti. Te razbojnik je na robi pekla stao, za par minut bi ga meo pekeo na veke požreti. I na ednok čüje z božih vüst to reč: „Ešče dnes z menov bodeš v paradižomi“. Ka ga je rešilo? Jeli njegova prvejša dobra dela so bila lüdi ubijati i ropati? to so ne dobra dela! Ali ga je rešilo njegovo trpljenje na križi? Ne; ar njegov pajdaš je ravno tisto trpo, ka on, pa njemi je nikaj ne pomagalo. Ka ga je pa te rešilo? To, ka je vadlŭvao i obžalŭvao svoje grehe i i proso je Jezusa za odpŭščenje. „Midva po pravici trpiva, ar vzemeva, ka sva si zaslŭžila“, to je bilo njegovo vadlŭvanje, njegova spoved; i „Gospodne, spomeni se z mene“, to je bilo njegovo požalŭvanje i njegova prošnja. I o čüdo bože smilenosti: te veliki grešnik je na ednok svetnik postano! Glejte dragi krščeniiki ednoga zvŭn reda velikoga grešnika je odebrao Jezuš, naj nam na njem pokaže čüдно moč spovedi; i vu takših okolščinaj je odebrao toga velikoga grešnika, kda je te že samo par minut meo na spovedi požalŭvanje; pa ga je rešo, zveličao ga je; naj tak vsi grešniki zavŭpanjom idejo k spovedi, naj nŭeden ne zdvoji, naj se nŭeden ne boji, ka se on nemre ali nevej spovedati. „Jas sam, jas sam sam, ki doli zbrišem tvoje krivice za sebe volo i tvojih grehov se ne spomenem“, tak pravi Bog pri proroki. To je: ne tvoja vrednost, ne tvoj trŭd i ne tvoje vadlŭvanje zbriše doli tvoje krivice, nego sam Bog, njegovn boža vsamogočnost. I zakaj ti zbriše Bog doli tvoje grehe? Ne za tebe volo, nego „za sebe volo“, to je: ti sam bi si to nikak ne mogeo zaslŭžiti, naj ti Bog odpŭsti grehe, nego odpŭsti ti je za sebe volo, ar ti je šče odpŭstiti i ma moč, ma oblast ti je odpŭstiti.

Dragi krščeniiki! Greh včiniti, k tomi človeki ne trbe nikše višiše pomoči. To žalostno lastivnost ma vsaki človek, ka greh jako lahko včini. Ali goristanoti z greha, zgŭbljeno miloščo posvečenja si nazaj spraviti, to že človek sam z svoje moči nemre včiniti, k tomi njemi višišo pomoč trbe. Edno dŭšo, štera je po smrtnom grehi vekivečnoj smrti prepadnola, na novi žitek milošče obŭditi, k tomi je ravno takša moč, boša vsamogočnost potrebna, kak k obŭdenji ednoga telovnoga mrtveca. Pozovite k ednomi mrtveci vse zmožne gospode, vse vučene doktore sveta, prosite je, naj novi žitek spravijo vu mrtvo telo, — zaman je! Tak je tŭdi z dŭševnim mrtvecem, z grešnikom. Obrnite se k zemelskim kralom, ali k nebeskim svetnikom i angelom, tŭ so vsi slabi, kak edno malo dete. Ar grešnika na novi žitek milošče samo Bog sam lahko obŭdi. „Jas sam sam, ki dolizbrišem tvoje krivice za sebe volo“, pravi Gospod Bog. Či pa Bog vu sakramenti pokore svojo božansko vsemogočnost obrača na to, naj grešnike more od grehov očistiti, te dragi krščeniiki moremo previditi, ka je Bog zaistino vse včino na to, naj grešnike zveliča, i več niti vsamogoči Bog nemre činiti za zveličanje grešnikov.

2. Ali dragi krščeniiki či jas to pravim, ka je odpŭščanje grehov veliko delo bože vsamogočnosti, ali ka nam samo boža vsamogočnost more odpŭstiti grehe, jeli s tem tajlm božo lŭbav

i smilenost? Ne; ar sam taki vu začetki pravo, ka je spoved *tudi vrh, zvršitev bože smilenosti*. To tak morete razmeti: to delo, grehe odpustiti, boža vsamogočnost zvršava; ali zrok, šteri Boga na to nagible, ka grešnikom vu spovedi odpusti grehe, je nezmerna boža lübvav i smilenost; to je: boža vsamogočnost odpüščava grehe, boža lübvav pa nagible Boga na odpüščavanje. Boža lübvav i smilenost so nam vu spovedi najbolje vu tom vökaže, ka nam je Bog spoved, odpüščavanje grehov *jako lahko včino*. Ka žele Bog od nas vu spovedi? To, ka naj odkritosrčno, pravično vavlüjemo svoje grehe, naj je obžalüjemo i naj smo gotovi, ka jih več nikdar ne včinimo. Što bi si mogočo misliti, ka Bog za to malo delo, za te mali trüd človeki odpusti grehe? Človek si z grehom, najmre smrtnim grehom tak veliko nesrečo

Mladenci na dühovnih vajaj v Martinišči od 1. do 5. januara.

nakopa, ka či bi Bog to želo, naj grešnik za odpüščanje v Jeruzalem roma, ali prepotüje celi svet, naj potroši celo svoje imanje i naj ga vu dalešnjih krajinaj divji lüdje ali divje stvari bujejo: bi človek mogao srca rad te aldov prinesti, naj se samo reši vekivečne skvarjenosti. Poglejte dragi krščeniki! Bog nikaj takšega težavnoga ne žele od človeka. Po celom sveti, kde so katoličanske cerkvi, povsedi lahko spoved zvršimo. Stroškov nikših, pogibelnosti žitka tudi ne, pa niti človeče poštenje je ne v pogübelnosti. Ar namestniki boži, šterim je Jezuš Kristuš prek dao svojo oblast grehe odpüščavati, to nezmerno veliko božo miloščo brez plače vödelijo. I vse, ka grešniki pred njimi vavlüjejo, zakopajo vu grob večne pozablenosti. Kde je človek, ki zna prebroditi globočino te bože lübvavi, štera se tak skrbi eš-

že na zemelsko poštenje grešnika, naj njemu spoved, povrnjenje s tem lažje včini! Ja, znajde se nespameten človek šteri, to pravi: Pop je tudi grešnik, njemu se ne bom spovedavao. Velim, nespameten človek pravi to, ar ču bi čeden bio, te bi razmo, ka nam Bog s tem tudi lažje šče včiniti spoved, ka je slabim ljudem dao oblast grehe odpuščavati. Sv. Paveo apoštol piše: „Pop iz ljudih vzeti je za ljudi postavljeni vu njihovih dugovanjaj pri Bogi, naj lahko ma pomilüvanje z nevučeniimi i grešnikami, ar je on tudi pun slabosti.“ Ka pravi tu sv. apoštol? To, ka je Bog popa, spovednika zato odebrao iz med ljudih, naj te zna pomilüvati grešnike. I zakaj eden človek — pop zna pomilüvati grešnike? „Ar — veli — je on tudi pun slabosti.“ Tak je Bog ravno za tistoga zroka volo postavio slabe ljudi za spovednike, za šteroga volo se nikak nešče pred njimi spovedati, najmre zato, ar so puni slabosti i tak druge tudi bole znajo pomilüvati. Ka pa, dragi krščeniki, ču bi sv. Janoš apoštol prišeo doli z nebe v spovednico, pred njim bi ti raj odkrio svoje zamazano srce? Ali ču bi Bog sv. Gabriela arkangela poslaio spovedavat, k njemu bi ti bole vüpaio iti? Ne verjem. Stanovito, ka je Bog, ki je vse včino na to, naj grešnike lažej na pokoro pozove, to pitanje tudi tak odločo, kak je grešnikom lažje i bole prilično. Ali dragi krščeniki z toga, ka je Bog nam odpuščanje grehov tak lahko včino, si nesmete misliti, ka je greh ne velika hüdob. Ar istina, ka mi zdaj jako lahko dosegnemo odpuščanje grehov; ali Zveličiteo Jezuš je pa mogao za naše grehe nezmerno drago plačati. Ar On je činio to pravo, nezkončano veliko pokoro za nas, zato je nam pokora lahka. Ču mi zdaj pokoro činimo, te vu spovedi presveta krv Jezušova kakti na nešo düšo kvapi ino jo opere, očisti. To je ne naša vrednost, naša zaslüžba; ka nam Bog tak lahko odpüsti grehe, nego to je vrednost i zaslüžba moke i prelejane krvi Jezušove. I kak nam odpüsti Bog grehe? Ne samo tak, ka bi je zakrio, ali ka bi več ne šteo misliti na nje, nego tak, ka je popolnoma doli zbrisše. Krao ednomi ludomorci lahko miloščo da, ka ga ne obesijo, ka njemu kaštigo odpüstijo; ali te ludomorec vsikdar ludomorec ostane pred svetom, te krivice nikši zemelski krao nemre dolizbrisati ž njega. Bog pa vu spovedi tak odpüsti grešniki, ka njegove krivice več nega na njem, zčista je dolizbrisana, sprana žnjega. Tak grešnik po dobro zvršenoj spovedi čisti postane pred Bogom, tak dabi nikdar ne včino greha. Dobri ljudje tudi dostokrat odpüstijo svojemi bližnjemi bantüvanje, pozabijo včinjene krivice; ali toga nemrejo včiniti, ka bi z svojega bližnjega doli zbrisali krivice, greh. To samo nezmerna boža smilenost zna včiniti. — I kelikokrat včini Bog to z grešnikom? Jeli ednok ali dvakrat? O gledajte nezmerno božo ljubav i smilenost, ne samo ednok ali dvakrat, nego 10 krat, 50 krat, stokrat očisti grešnika od grehov! Naj samo grešnik istinsko obžalüje svoj greh i pravično vadlüje i oblübi, ka ga več ne včini. Gledajte te najbolše ljudi na sveti! Dvakrat-trikrat potrpijo krivico, odpüstijo svojemi bližnjemi; ali ču te znovič hüdo čini proti njim, te že tak pravijo: ne je vre-

den smilenja, zaman je vse, nikaj njemi ne pomaga. I vö ga vržejo i prek ga dajo oblasti na kaštigo. Keliko bole smileno čini Bog z grešnikami? Dragi krščeniiki! Na konci sam, nemrem vam vöpovedati nezmerne velikoče bože smilenosti, štere Bog grešnikom vu spovedi prikažuje! — Ali s tem bole žalostno je to, ka se znajdejo krščeniiki, štteri dugi čas živejo v smrtnom grehi i neščejo nūcati te lehke prilike, svete spovedi, po šteroj bi se tak lahko očistili greha i rešili večne nesreče. Smrt za njimi ide i nevejo, v šteroj vöri je zgrabi i vövtegne; v pekli že majo pripravleno svoje mesto i hūdi dūhovje že čakajo na nje. Oni pa ešče zdaj neščejo pomoči, neiščejo rešitvi! Či bi što sto metrov visiko viso na ednoj slaboj špagovini, šttera se vsako minuto zna vtrgnoti, kak bi tisti kričao za pomoč i kak bi rad bio, či bi ga odslobodili z toga smrtno pogūbelnoga položaja! Grešnik pa na ednoj niti visi med nebov i med peklom, vu vsakoj megnjeni zna vu vekivečen pekeo spadnoti, pa se li nešče rešiti z te neizgovorno velike nesreče! Takši človek je ali zmešani v pameti, ali pa nikaj ne verje Bogi! Amen. — † Sakovič Jožef.

ZA CILOM — VEČNO LEPIM.

Drūžbenke, hčerke Matere Marije,
ne zabimo nikdar, ka smo njej obljūbile,
dužnost nas veže, verno njej slūžiti,
obljūbe dane, nikdar prelomiti.

Naprej sestre! Po potih tistih,
ki jih Ona nekdam je hodila.
Za njov, ki nas pripela k Večnoj sreči,
ki nas ne bo, nikoli zapūstila.

Kda pred stoletji se borila,
za križ je sveti, slovenska zemlja ta,
mučencov krv jo je pojila,
neštetihi dūša takrat je izdehnola.

A če v trpljenji tūkar so končali,
za vero sveto, to življenja pot,
jih venča zdaj nebeska krona,
šttero dao jim vu plačilo je Gospod.

Sestre! Tūdi naša je dužnost,
da vstanemo in se znova podamo,
na boj! za našo vero sveto,
da rešimo jo svetnoga okova!

Vzdignimo prapor naš, — zastavo našo,
in združimo se sestre, v močno trdno četo,
naj vidi svet, da vera sveta
živi in bo živela večno!

Ne dajmo nikdar si iztrgati iz prsi,
najlepših biserov, ki nas krasijo,
Za Njo naj srca naša vsa živejo,
goré v ljūbezni večno plameneči.

Ne vstrašimo se, za, eljivoga sveta,
v potrebi vsakoj, Materi najboljšoj se zročimo,
pomoči vseli, le pri Njej prosimo!
Ne zavūpajmo v svet — zavūpajmo v Boga.

Pokažimo, da hčerke Matere smo tiste,
ki z nami je in vsikdar bo ostala,
ki vodi nas, do večno lepih cilov,
kje skūpno z nami bode ednok kralūvala.

Jezuška darūjejo s svetov mešov za tebe, za vse tvoje potrebcine, za tvoje i tvojih pokojne i vse tvoje namene v Martinišči skoz 15 let vsako nedelo, če pristopiš k Mešnoj Zvezi Marije Pomočnice i plačaš v 10 letaj 120 Din.

Januara 30. je okoli 3000 salezijanskih dūhovnikov slūžilo sv. meše za pokojne kotrige Mešne Zveze. Ta velka dobrota bo trpela do konca svejta.

Naprej sestre, za ljūbljenov vodnicov,
nam dragov Materjov in naših src kralicov,
za zvezdov rajsko milov, — jasnov
prečistov devov, sunčno krasnov!

Naprej, sestre, naprej, za cilom večno lepim,
kje nam zasijala bo enkrat zarja zlata,
kje ljūbljena nas Mati naša čaka,
kje sreča čaka nas, — nikdar minljiva.

Viktorija Razlagova.

Prve zaprejte duhovne vaje v Martinišči za dečke.

Bila je prva proba, a naše srčno želenje je, ka bi se ponovilo za vnoge to, ka smo doživeli i vživali od 1. do 5. i od 5. do 9. januara.

Duhovnih vaj se žalibog človek boji. Boji se jih posebno tisti, za šteroga so nekaj novoga i to novo je bole strašno kak sladko. Tū je pa bito več strašnoga zavolo toga, ar so največim bile popolnoma neznane. „Što de prej tam v Martinišči cele štiri dni poslušao, mučao i molo. Pa Bog zna kakšo drugo pokoro šče nam naložijo Salezijanci. Brrrr! . . . Pojgje to nede dobro.“ Tak se je čūlo praviti od edne i druge strani. K vsemi tomi je pa šče prišlo slabo vreme i viher. To je tūdi bilo bole strašno kak sladko.

A dečki so vseedno prišli. Gazili so do kolena i včasi tūdi do pojasa po snegi.

Na večer Novoga leta je bio začetek. Bili so prvi dragi gostje te vrste. Pa kak lepo so prvi i drugi poslušali reč božo! Kak so se svetile njihove žeone oči! Kak či bi štele praviti: „Lačna i žedna je duša, zato jo pa ti, o duhovnik boži, ali pa bogše, dober Jezuš nasiti i napoj!“ Proti konci je pa sijao pogum iz oči teh dragih dečkov, ki so se zdeli pripravljeni iti v vojsko za Jezuša. Ravnotak kak negdašnji kristijani. Za gospode, šteri so njim predgali, je to bilo pravo veselje, pravi vžitek.

Merno, tiho, resno premišlavanje i goreča molite jih je predrugačila. V začetki so mislili, da tisti štirje dnevi nigdar ne minejo. Gda so pa proti konci šli, pa so sami sebi ne vervali, ka bo že konec. Postanoli so čista domači, kak či bi bilo Martinišče njihov pravi dom, njihova rojstna hiža.

I vūpamo, ka je bila rojstna hiža za vnoge, duše so se najme prerodile i zato je Martinišče postalo njihov dragi dom i zato se je pri poslavljanji zalesketala ne edna skuza na lepih licaj dečkov.

Bile so liki dragoceni diamanti njihovic src . . .

* * *

Marijin list prinaša njihove slike. V spominsko knigo Martinišča je vsaki zapisao svoje ime.

* * *

Pri prvih duhovnih vajaj od 1—5 jan. so bili nazoči sledeči mladenci: Čor Karol, Frumen Janči, Fujs Matjaš iz Otovec (fara Gor. Lendava); Banfi Imre, Gider Franc, Ranko Štefan, Varga Franc iz Gradišča i Gider Alojz, Ružič Štefan iz Tišine (fara Tišina); Šaruga Jožef, Gaal Jožef iz Beltinec; Cigūt Janoš, Erjavec Franc, Martinec Anton, Martinec Jožef, Novak Štefan, Pertoci Alojz, Ružič Anton, Serec Kalman iz Satahovec, Bejek Jožef, Bejek Štefan, Kovačić Anton, Lanšček Karol, Lukač Janči, Mes Ignac iz Kroga, Horvat Joško iz Sobote (fara Sobota); Camplin Anton iz Bogojine.

Pri drugi duhovnih vajaj od 5. do 9. januara so bili na-
 zoči sledeči mladenci: Fras Franc i Pintarič Franc iz Dokle-
 žovja (fara Beltinci); Šadl Franc iz Dol. Slaveči (fara Sv. Jürj);
 Bokan Stanko iz M. Petrovec, Fartelj Viktor, Kofjač Franc iz
 Petanjec, Donša Franc, Pertoci Anton iz Tropovec (fara Tišina);
 Borovič Štefan, Čör Janoš, Ferenčič Mikloš, Krefc Janči, Mataj
 Alojz, Rajner Mikloš, Varga Franc iz Kroga, Cigüt Janči, Marti-
 nec Alojz, Martinec Štefan, Serec Jožef, Serec Franc, Žöks Ignac
 iz Satahovec, Bajlec Ivan, Filipič Peter, Mekiš Štefan iz Sobote
 (fara Sobota).

KRATKE MISLI, KI DALEČ SEGAJO-

- JANKOVIC

Oltarsko svestvo je naša last. O kak velika sreča, kak velika čast. Angelje nas zavidiyo. Kak radi bi vsikdar pri njem bili, kak radi bi ga zavživali, pa ga ne morejo. Zato se pa tak radi zdržavajo pri duhovnikaj i vernikaj, gda ga ti k sebi vzemejo. Z celim svojim bitjom ga molijo, ga zaželejo gledati i pri njem se müditi v sladkoj zatoplenosti. O kak strepečejo od radosti, gda ga opazijo v duhovnikovih rokaj, ki ga podigavle, da ga moliš düšica, ali ti ga pa da. Pa gda oltar zapüsti i se poda v precesiji okoli, da blagoslovi svoje ovčice ali potolaži betežne i okrepi vmirajoče, angelje v celih trümaj za njim letijo i ga sprevajajo v neskončnoj blaženosti. I ti düšica i ti? Ga želeš? Si srečna pri njem i ž njim?

Za koga je Jezuš nastavo v prvoj vrsti Olt. Svestvo? Za Marijo. Vse, ka je včino za nas, je včino v prvoj vrsti i najbole za svojo mamiko, za Marijo. Naj ga ta najsvetejša düša more zavžiti po njegovom v nebohodi, se je skrio pod podobu krüha. Pa kak ne bi? Tisto telo, štero njemi je Marija dala, je v Olt. svestvi. Vso diko svojega slavnoga tela je od nje dobo, ki njemi je je dala. Zato žele, da i ona ma deo njegove dike. Pri sv. prečiščavanji se je Marija zdržila z tistim odičnim Jezušovim telom, štero njemi je ona dala.

Trojü žitek düše po sv. prečiščavanji. Jezuš je obečao tistim, ki bodo jeli njegovo telo i pili njegovo krv, ka do živeli v njem, ka jih obüdi na sodnji den i ka do vekomaj živeli. Miloščo posvečüjočo, to je stanovitnost v dobrom brez smrtnoga greha dobi düša, telo stane gor nemrtelno i odičeno, pa dobita oba večni blaženi žitek po gostom vrednom prečiščavanji. Zakaj se bojite düšice te močne hrane, štera tak imeniten sad rodi?

Mama Margeta.

Mamica ali stara mati.

Margetina deca so zvnredno lepo znala bogati. Ta velka pokorščina je pa bila sad Margetinoga zgleđa. Ona je lepo znala včiti, *a njena pelda je več valala kak pa njeni zlati navuki.*

Merajoči mož njoj je zročo svojo mater, ki je za volo slabosti mogla biti v posteli, ali pa na stouci. Dobra i pobožna starka je od mlad mladij bila včena dela. Zdaj je tudi delala na kelko je mogla. Plela je, krpala, kaj kühala i gda je mogla je pometala. Za volo nje je vse v redi bilo v hiži. Tudi, či bi štela, ne bi mogla napraviti kaj neopačnoga. Ravnotak je ljubila čistočo i red Margeta, ki je pa dopunila to, ka so stara mati ne mogli včiniti.

Margeta je takšo skrb mela na njih, kak či bi oni bili kralica hiže; poštvjala jih je, kak svojo lastivno mater, bogala jih je i vnogokrat jih je prosila tanača. Či sta se v mislih ne glijali, je Margeta vsigdar znala materi popustiti. Srečna je bila, či njim je mogla napraviti kakše veselje i zato njim je skušala spuniti vsakše želenje. Tak na priliko se je kak najbole trüdila, ka je to kühala, ka so oni najraj jeli. Med dnevom, slasti pa v zimi, gda je bilo več časa, je bila vsigdar pri njih. V noči pa, gda je mamico beteg bole mantrao, je Margeta verestvjala pri njihovej posteli, kak dobro lübeče dete. Iz senja je vsigdar prinesla mamici kaj takšega, s kem jih je razveselila. Ali njim je prinesla kaj dobroga v župo, ali kakši bogši krüh, ali prepečenec ali pa kakši poseben sad.

I to brezmejno poštenjë proti mamici je dobra Margeta štela tudi od svoje decë vsigdar i povsod.

„Ne pozabte, deca — njim je večkrat pravla — ka šče mamico bole morete bogati, kak mene!“

I či so se deca najmenje pregrešila proti mamici, jih je pokaštigala. Kakšte je ljubila svojo deco, je mamici denok vsigdar bole vervala. Či so oni kaj deco pokarali, ali je pa celo pokaštigali, je vsigdar pravila, ka so meli juš to včiniti i so dobro včinoi. Menšati ali pa kratiti njihovoga juša je ne štela, či ravno so bili nikelko preostri. To bi prej bila velka falinga deci, mamico bi pa žalostilo.

Te sporazum ali to vküpdržanje je bilo prevč potrebno za dobro vzgojo dece. To pa tembole, ar je na Margetinih ramaj itak bila vsa skrb. Ona je mogla vredi meti celo verstvo, ona je mogla küpiti vse potrebno i kak najbogše v peneze spraviti to, ka njoj je siromaštvo prineslo. Lepo je opravila vsa ženska dela, a ne se je zbojala najžmetnešega moškoga posla. Eden brat njoj je včasih prišeo kaj pomagat, a za volo svojega dela je največkrat ne mogoë priti te, gda bi ga trbelo. I tisti ki so šli poleg Margetinoga siromaštva, so vidili, kak je ta delavna ženska kosila, orala, sejala, žela, vezala, nakladala, mlatila i na zadnje puna vreča nosila v klet. Med delavci je bila kak ogen i so mogli z vsemi močmi delati, či so šteli ka jih nazaj ne dene.

Margeta je za volo verstva vnogokrat mogla oditi zdomi. Znala je pa, ka do mamica najbolje znali paziti na deco i je tudi bila gvušna, ka jo mamica najbogše nadomestijo i ka takšega srca,, štero bi njoj tak pomagalo kak oni, nindri ne najde. Merno je šla zdomi. Njeni cio, da obvarje nedužnost svoje decé, njim zagvūša dūšno zveličanje i je vzgoji Bogi, je bio v dobrih rokaj. Skrbno so ga čuvali zlata mamica. (Dale.)

Sveti Prt.

(Priredila za Marijin list Antolin in Duh.)

Petdvajsti let kesnej je obiskao sv. Prt tudi sv. Frančišek Saleški, šteri je bio pūšpek v Ginevri. On je tak častio te sv. ostanek, ka je meo pri sebi vsikdar njegovo podobo i či ga je što pitao, zakaj tak dela, je odgovoro: „Šv. Prt mi znamenuje trpljenje Jezusa Kristuša, njegova podoba namalana z sv. Krvjov pa me najbolje spodbūja k zbranoj pobožnosti.“

Kak sta vojvoda Amedej II. i Filibert II. dala postaviti v Chamberij kapelo za sv. Prt, tak so vojvodi Emanuel Filibert, Karol Emanuel II. i Viktor Amedej II. dali postaviti v Turini jako lepo kapelo, štera veže kraljevsko palačo z nadpūšpekovov cerkvijov. Plan za to stavbo je napravio v. Guarin Guarini, Teatin. Na konci stranskih ladij, omenjene cerkve, vodijo dvoje velke stube k svetoj kapeli. Kapela ma šče krasnejšo kupolo. Na sredi kapele stojita dva oltara združeniva, edno lice gleda proti cerkvi, drugo pa proti kraleskoj palači. V sredini oltara se zdigavle bogata trūga z marmora, zaprta z petimi pozlaćenimi mrežami. V trūgi je pa bogata škrinja, v šteroj je sv. Prt.

Sv. kapela je bila skončana l. 1694 i v tom leti so prenesli sv. Prt z grofovskoga grada blūzi Turina v to kapelo. V tom leti je častio sv. Prt tudi blaženi Sebeščan Valfré, šteri ga je dao obšiti na zgoranjoj strani z ednim sivkastim pantlikom, na spodnjoj pa z čarnim. Ta zaklad je šče ednok mogeo romati i to je bilo, kda so Francuzje oblegali Turin. Teda je bio prenešeni v Cherasco, potom v Genuo tak, kak či bi Bog s temi romanji vsikdar bole šteo pokazati češčenje sv. Prta. Pa kda je bio osvobojeni Turin 7. septembra 1706, je sv. Prt bio prenešeni nazaj v Turin.

Od vsega toga, ka smo do zdaj vidli, se spozna, ka je sv. Prt, najdragši sv. ostanek, bio najprle 1148 let v Svetoj Zemli; 185 let na otoki Ciper; 97 let v Lirey-i; 13 let v Borgogni, 130 let v Chambery-i, v Turini v gradi Lucento 116 let, v nadpūšpekovoj cerkvi, v dnešnjoj kapeli pa 237 let. (Dale.)

Povrnenje pravoslavnoga dūhovnika.

V Kremenci na Polskom se je povrno na katoličansko vero ravniteo semenišča Tabinskij Peter. V poročili, štero je pri toj priliki izdao, piše, da ga dūšna vest gnala do toga stopaja.

Štefan Jukič :

Življenjepis Blažene Imelde Lambertini, sestre Dominikanskoga reda.

Belda.

Varaš Bolonja sveti Vnebohod Gospodov. Vsi zvonovje zvonijo. K močnomi, slovesnomi brnenji velikih zvonov se veselo pridružuje žveketanje malih zvonov, zamahanih v türmaj kapelic i malih cerkvi.

Dobro znajo verniki Bolonje, da Gospod neje ostavo zemle, kda je v nebo odišeo; trdno verjejo bolonjski verniki, da Gospod stanuje v njihovih cerkvaj. Cela Bolonja je na nogaj. Vsi se paščijo v cerkve, da se zahvalijo svojemi Bogi, da je tū ostao v njihovoj sredini. I da se njemi zahvaltjo za mir. Samo za edno vūro mira v tej burnih časaj leta 1326, kda se neve, ka prinese jūtrašnji den.

I dom grofa Edgara Lambertini je ostao prazen. V njem je samo petletna Imelda, štero vsi zovejo za „Beldo“, i stara slūžkinja Mandina.

Tužna je mala Belda, ar neje mogla tūdi ona z očom i materjov iti v cerkev. O — zna mala Belda, zakaj dnes tak dugo i tak slovesno zvonijo zvonovje, i kaj se dnes sveti po cerkvaj. Pa tūdi ona bi šla v cerkev, če ne bi pred kratkim prestala žmetne detinske bolezni.

Cela njena mala postava se je potopila v poslušanje. Nje-ne velike rjave oči iščejo skoz glažovine okenj kupole cerkvi, štere se vzdigavajo nad vsa druga poslopja. S kupol zaplava njeni detinski pogléd v vedra, plava, nebesa.

„Mandina, čūj, jeli je tebi žao, da nesī mogla iti v cerkev?“

Stara Mandina že slabo čūje, pa se primekne bliže.

„Ka veliš Belda, draga moja mala?“

„Pitam te Mandina, jeli ti je žao, da nemreš iti dnes v cerkev?“

„Da, da, žao mi je, gotovo mi je žao. Ali glej noge, noge moje so že slabe, odpovedale so!“

„Mandina!“ — znaš — jaz znam, ka dnes čte dūhovnik v evangellji. Včera j mi je povedao vūjec Egidij. A vse sam si zapomnila. Čūj Mandina!“

I počasi i glasno, da jo je stara Mandina dobro čūla, je začnola z resnim licom mala Belda :

„V tistom časi se javi Jezuš edenajsterim apoštolom, kda so sedeli za stolom, jih pokara — — —“

Kda so mala vūsta izgovarjale reči :

„I Gospod Jezuš, potem kda jim je gučao, se vzdigno v nebo . . .“ velike i rjave oči so se napunile s skuzami, i Belda neje mogla dovršiti.

Starka je s čūdivanjem gledala malo, petletno deklico, štera si je tak dobro zapomnila evangellij Vnebohoda.

I to malo dete zdaj spregovori skoz skuz :

„Znaš Mandina, če bi jaz te bila tam, i če bi gledala, kak se Jezuš gūbi i gūbi v oblakaj, jaz bi vmrla od žalosti . . . I potem bi taki, taki bila ponovno pri Jezuš . . .“

„Čüdno dete — čüdno“, je zašepetala starka i je prekrižila roke v naročji.

„Mandina — čūj — kajne, kda oča i mati prideta domo, njeva bota mela v srcaj Jezuš! — Jeli njeva sta dnes pristopila k sv. Obhajili?“

Veseli sijaj zablesti v Beldinih velikih očeh i zapleska z rokami ne čakajoč na starkin odgovor. Potem odbeži do dver, pa se hitro povrne.

„Šče dugo ne prideta, jeli Mandina? A midve — midve bove zdaj molile.“

Mladenci na dūhovnih vajaj v Martinišči od 5. do 9. jan.

Poklekne pred starkov i v njenom naročji sklene svoje male rokice. Stara Mandina neje mogla več klečati, ar so jo bolela kolena.

Tak jivi najdeta doma Kastora, Baldinova mati i njeni brat dominikanec P. Egidij, kda sta se povrnola iz cerkvi. Grof Egano je ostao s prijateli i poznanci doli v dvorani; meli so važne razgovore. Ar se je grof Egano redkogda mūdio v Bolonji, zato so vsi komaj čakali, da se žnjim od vnoгих reči pogučijo.

Čeravno je mala Belda čūla, da je nekak vstopo v sobo, neje pretrgnola molitev i neje obrnola svojega pogleda proti dveram.

Gospa Kastora i P. Egidij sta čakala, dokeč stara Mandi-

na ne ponovila molitve, štero je naprej molila mala Belda.

Komaj te, kda se je z velikov pobožnostjov prekrižila, poleti Belda materi nasproti. Gospa Kastora obimne Beldo. Kda je potem vsela i vzela malo v naročje, nasloni Belda svojo glavico na materine prsi.

„Počakaj mama, da nekaj povem ljubomi Jezusi.“

I tiho, tiho je nekaj šepetala, ka neje ni mati mogla čüti, ni P. Egidij.

Edna skuza se pojavi v oki gospe Kastore, kak da bi občütila, da že zdaj spada vsa lübezen njenoga deteta tistomi v njenom srci skritomi Bogi. P. Egidij je opazo to skuzo v sestriinom oki, zato je pravo:

„Radüj se Kastora, moreš se radüvati, da ti je Bog pode-lio srečo, da odgajaš takšega angela.“ (Dale.)

Iz hrvaščine poslovenio: BOGOSLAV.

Pismo neozdravljive švicarske betežnice vsem sotrpinom.

Bog Vas živi! V lübezni Jezusa i Marije Vas prav prisrčno pozdravam moji bratje i sestre! Lübi Jezuš nas je odebrao, da njemi sledimo po kraljevskoj poti križa. Lübeče gleda na nas, če ga verno nasledüjemo. Žrtve, bolečine i odpovedi so naš delež.

Vnogim betežnim osebam težko dene, da ne morejo več pred tabernakel, kde so se tak rade müdile. V dühi pa lahko večkrat pribežimo ta. Ka nam je betežniška soba? Samo zagrinjalo pred našimi telovnimi očmi, da ne moremo gledati Jezusa v presv. olt. svestvi. Ali v dühi smemo noč i den prebivati pred tabernaklom, Jezusa razveseljavati i tolažiti v bridkosti, ki njemi je povzročajo nespokorni grešniki.

Zajtra naj vala naša prva miseo, naš prvi pozdrav Jezusi. Lübeč se njemi naj odpre naše srce v dühovnom sv. obhajili, če ne mogoče v svestvi ga sprejeti. Prisrčno ščemo Jezusa vklüčiti v vse svoje delüvanje lübeče govoreč: „Moj Jezuš, vse Tebi na lübo, vse ka ščeš. Iskreno se njemi ščemo tüdi zahvaliti, da nam darüje novi den za trpljenje, molitev i žrtvüvanje. Darüjmo se Jezusi v čistoj lübezni, v dühi sprave, zdrüženi z Njim kak žrtev za vsako düšo, posebno za dühovnike, da njim podeli obilno milosti za nje i njim zročenim vernikom.

Jezuš naj nam pomaga varvati se greha. Samo njemi na radost ščemo živeti i vmreti. Tüdi želemo i molimo, da bi ga nišče več ne žaló, da bi se spreobrnoli vsi grešniki, rešili vsi vmirajoči, da bi nišče več ne zgübo prekrasnoga oblačila nedužnosti, da bi postali vsi mlačni goreči, da bi dosegnoli vsi pravični vrhunec lübezni i da bi se hitro rešile vse vboge verne düše iz očiščilišča.

Vse svoje trpljenje, da, vse, vse zdrüžüjemo z življenjom, trpljenjom, z lübeznejov, z smrtjov i zaslüženjom Jezusa, Marije i vseh svetnikov i darüjemo po Marijinih rokaj nebeskomi Oči,

kak dar sprave, hvale, zahvale i prošnje, da bomo združeni z Jezušom hoštuje — žrtve — aldovi.

Najmenje vsako vüro ščemo prejeti dühovno sv. obrajilo z Marijinov lübeznijov. Šče boljše je, če želemo z vsakim dihom sprejeti Jezusa v imeni vseh lüdi, da tak tešimo njegovo žejo; prav telikokrat želemo Jezusa lübiti, hvaliti, poveličavati, zahvalüvati i davati zadoščenje v imeni vseh lüdi.

Vse mantre, žrtve i nevole ščemo tiho prenašati z Jezušom i njemi s tem trositi rože. Pozovemo vse sv. angele varivače, da ves nebeski dvor k našoj dühovnoj slüžbi pred tabernaklom.

Po vsakoj falingi posebno pa zvečer ščemo Jezusa skesano prositi odpüščenja. On naj nas očisti s svojov sv. Krvjov i naj vse nadomesti i spopolni s svojimi sv. zaslügami. Ščemo tüdi prositi odpüščenja za grehe vseh lüdi i darüvati nebeskomi Oči Jezusa v zadoščenje.

Vsaki dih pa naj bo čin vere, vüpanja, lübezni, kesanja, molenja, zahvale, sprave, da vseh jakosti i pobožnih prošenj v imeni vseh lüdi. Kak to tolaži Jezusa posebno v nočnih vüraj, kda ga vnogi tak jako žalijo! Če ne moremo spat, verostüjmo pri Jezusi, bodisi na Tabori, na Oljskoj gori, pri stebri bičanja ali v najteškejšem boji, na Kalvariji.

Pri Srci Jezušovom, v dühovnoj bližini tabernakla smemo živeti, trpeti i se boriti za rešenje düš i v hasek kat. dühovništvi. Z Jezušom iskreno združeni nam žrtve, bolezn i odpovedi ne bodo več tak težke i mučne, vnogi trnjavi grmič nam obrodi rožice radosti.

Vse naše življenje naj bo neprestani slavospev boži. Jezusa ššemo obsipavati s cvetkami lübezni i drüg h čednosti, ki jih trgamo pri vsakoj priliki kak je to delala sv. Terezija. Svojo preteklost, zdajšnjost i bodočnost polagamo v Marijine roke. Ona zna vse obogatiti s svojimi zaslügami i kak dišeči rožni venec oviti okoli srca Jezušovoga ali postaviti pred njegove noge kak krasen dühovni šopek.

Kaj šče le, če Jezuš vse napuni s svojimi bogatimi zaslügami i orosi s svojov sv. Krvjov! O kak nepopisno krasno bo potem, kda dosegnemo vrh popolnosti, kda nam Gospod vzeme križ, kda spadne vezalje sv. vere z naših oči, kda napoči den večnoga blaženoga združjenja i bomo smeli dobroga Boga vedno gledati, lübiti i hvaliti!

To žele Vam vsem od srca v Jezušovoj i Marijinoj lübezni neka neozdravljiva betežnica iz švicarske dežele."

(Iz lista „Nur eine Stunde bei Christus, unserm König“) Dragi naši betežniki i betežnice. Prečtite ponovno ta krasna navodila, vzlübite se v nje, skušajte živeti po njih. Tak postanete pravi apoštolje, vzor člani Kat. Akcije. Mala sv. Terezija pravi, da se s trpljenjom reši več düš nego z najsijajnejšimi predgami.

Marijin List tolaži. Iz Francije nam piše Ziško Cilika : „Prosim vas, pošljite mi Marijin List, šteri nam je eti v tüjini preveč potreben. On nas potolaži i krepi naša srca. Mi, ki smo ločeni daleč od naših dühovni pastirov, kak ovce brez pastira v tom žalostnom tühinskem kraji, mammo svojo obrambo v listi lüblene matere Marije.“

Martinišče. Nova podoba Marije Pomočnice že prihaja. Daj Bog, ka bi bila pribežališče, vretina pomoči za nas vse, zlasti pa za našo mladino. Te krasne vrste nam pišejo vno-gočastiti g. dekan Ivan Jerič. „Želemo, ka bi ta lepa Marija bila v prvoy vrsti pomočnica naše drage mladine. Draga mladina, Tvoja bo ta Marija, vsa tvoja. Začni z veseljom misliti na Njo, liki dete na svojo zlato mamó, ki prihaja od daleč.“

Čudna so pota bože milošče. V Berni v Švici so me-seca januara posvetili za dühovnika bivšega predsednika Kitaj-ske Lontsengtsiang Renéja. Bio je oženjen, a žena njemi je vmrla l. 1926. Po njenoj smrti je stopo v red Benediktincov, tü zvršo šole i zdaj januara kak pater Peter posvečen za dühov-nika. Bivši predsednik velike kitajske republike bo šo nazaj v svojo domovino, a ne več državne posle opravlat, nego za mi-sijonara, da nesrečnomi kitajskomi narodi odpre oči za vero Kristušovo. Naj ga vodi i blagoslavla presladko Srce Jezušovo.

Desetletnica vladanja sv. Oče je te mesec. Zročimo v naše goreče molitve sv. Očo i prosimo za njih dobrega Boga, ka jih na diko svojega imena ešče dugo občuva.

Preganjanje vere v Meksiki. Čeravno je l. 1929. pod-pisan mir med cerkvijov i vladov v Meksiki, vendar preganjanje ne še stavleno. To pa zato, ar je vlada dala pokrajinam oblast, ka lejko ravnajo z Cerkvijov kak ščejo. V pokrajini Vera Cruz je ravniteo veri jako sovražzen človek po imeni Tejeda. Te ne dovoli, da bi več dühovnikov prišlo na *stojezero vernikov kak eden*. V toj pokrajini se cerkvi vužigajo i bombe mečejo te v cerkve, gda so pune z verniki. V nekoj cerkvi so trije dühovniki deco včili na krščanski navuk. Naednok se samo pojavijo obo-oroženi sovražniki vere, vderejo v cerkev, z puške strlijo dva dühovnika, tretjega so ranili i komaj je vujšo. Državne straže ali policije pa nikde ne bilo, štera bi to zabranila.

VSEBINA :

Zaročnica sv. Düha.	Str. 1	Sveti Prt.	" 11
Bog nam odpüsti grehe.	" 2	Življenjepis Blažene Imelde	"
Za cilom — večno lepim.	" 6	Lambettini, sestre Domini-	"
Prve zaprejte dühovne vaje	"	kanskoga teda.	" 12
v Martinišči za dečke.	" 8	Pismo neozdravljive švicarske	"
Kratke misli, ki daleč segajo.	" 9	betežnice vsem sotrpinom	" 14
Mama Margeta.	" 10	Cerkveni glasi.	" 16